

Η ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Νησιωτοπούλα κάθεται δὲ μαρμαρένιον πύργον,
Μὲ κέντημα στὰ χέρυγιά της, μ' ἀγάπην στὴν καρδιά της.
Φοραῖς φοραῖς τὸ κέντημα κεντοῦσε μὲ τραγούδι,
Φοραῖς φοραῖς πιδώρριχνε τὰ ξέπλεγα μαλλιά της,
Κι' ἀγνάντευε τὸ πέλαγος π' ἀπλώνετο μπροστὰ της,
Καὶ γκαρδιακὰ ἀναστέναζε κ' ἐχτύπαγε τὰ στῆθνα,
Γιατ' ἀγριεμένο τὸ δάλεπε, μαῦρο, φουρτουνιασμένο·
Κι' αὐτὴ εἶχε λόγο, στὸ γυαλὸ νὰ κατεβῇ τὸ βράδυ,
Κι' ἀπ' τὸ νησί τάντικρυνό, ποῦ χάνεται στὸ κύμα,
Ὁ ἀγαπημένος της νάρθη, νὰ ποῦν τὸν ἔρωτά τους.
Ὁ ἥλιος ἐδασίλειψε· σκοτάδειασε, νυχτώνει.
Τὸ κέντημά της τῶμορφο ἀπαράταί ἡ κόρη,
Καὶ κατεβαίνει στὸ γυαλὸ καὶ τὸν ἀκαρτερεῖ.
Μαυρολογᾶνε τὰ βουνά, καὶ σύγνεφα μεγάλα
Σκεπάζουνε στὸν οὐρανὸ τὰ στέρια πέρα πέρα,
Φυσομανάει τὸ πέλαγο, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κι' ὅταν τὰ νέφη ἀστράφτουνε, δείχνουν κορφαῖς ἀφράταις,
Καὶ δὲν γροικέται πουθενὰ τάγαπνυμένου ἡ βάρκα.
Κάθεται ἡ νῆα κι' ἀκαρτερεῖ στ' ἀκρογυαλιῶν τὰ βράχια.

[Ἐκ τῶν «Ἀγροτικῶν»]

Τὰ μακρὰ της τὰ μαλλιά τὰ κυματίζει ὁ ἀγέρας,
Καὶ σποῦνε μέσ' στὰ πόδια της τὰ κύματα μὲ βόγγο.
Ὡραὶς τηρεῖ τὸ πέλαγο, ὦραὶς τηρεῖ μπροστὰ της,
Νέφη καὶ κύματα μαζί συχνορωτάει μὲ πόνο,
Ἄν εἶδαν κάπου νῆρχεται τάγαπνυμένου ἡ βάρκα.
Τὰ σύγνεφα μένουν βουβά, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κι' ἀναστενάζουνε βαρεῖα βαρεῖα τῆς νῆας τὰ στῆθνα.
Φυσομανάει ἡ θάλασσα, τὰ κύματα βογγοῦνε,
Κ' ἕνα μὲ τ' ἄλλο σπρώχνονται καὶ σπάνουν στ' ἀκρογυαλί.
Κ' ἐκεῖ ποῦ ἡ κόρη τὰ ῥωτᾷ, βλέπει ἕνα θερμωμένο
Νὰ ψηλωθῇ, νὰ ψηλωθῇ, τὰ βράχια νὰ περάσῃ,
Καὶ νὰ τὴν πνίγῃ στὸν ἀφρό. Τραδιέται ἡ κόρη πίσω,
Καὶ κλειδώντας τὴν ἀγκάλῃ της, ποῦ ὀλάνοιχτη βαστοῦσε
Τὸν ἀκριδὸς της νὰ δεχθῇ, σφίγγει στὰ στῆθνα ἀπάνου
Παραδαρμένο ἕνα κορμί, καὶ ἄψυχο, καὶ κρύο.
Ταχὰ ἡ φουρτοῦνα ἡσύχασε, τὰ κύματα 'μερέψαν,
Καὶ οἱ ψαράδες πιδώρριχναν 'στὸ πέλαγο ταῖς βάρκας,
Ἐτ' ἀκρογυαλιῶν τὰ χῶματα καὶ μέσ' στὰ βράχια βρῖσκουν
Παραρριγμένα δυὸ κορμιά καὶ σφιχταγκαλιασμένα.

Κ. Α. Κρυστάλλης

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΟΦΕΙΛΕΤΟΥ

(ΣΚΑΛΑΘΥΡΜΑ)

Α'

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Οὐγγαρίᾳ.
Ὁ πρίγκιψ Λαδίσλαος Καπάδωρ,
γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, εἶνε
ἐκ τῶν χαριεστάτων καὶ κομψοτάτων νέων
τῆς Πέστης· τὸν δὲ παρελθόντα χειμῶνα
ὤφειλεν εἰς τὸν Ἰουδαῖον ῥάπτῃν του
Ματαθιᾶν Τυχῶρ πέντε ἐτῶν ἐνδυμασίας,
ποδὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον. Παράξενον
πράγμα βεβαίως, διότι οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ
δὲν ἀφίνουσι τόσον εὐκόλως τὰ χρήματά
των νὰ περιπλανῶνται ἐπὶ τῆς ῥάχεως
καὶ τῶν ποδῶν τῶν συγχρόνων των, προ-
τιμῶντες εἴτε νὰ τα ἐξασφαλίσωσι κρύ-
πτοντες ἐν τοῖς ταμείοις των, εἴτε διαθέ-
τοντες αὐτὰ τοκογλυφικῶς ἐπὶ μεγάλαις
τόκοις.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἡμέτερος φίλος Μα-
ταθίας, ἐρχόμενος εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πρίγ-
κιπος ὀφειλέτου του, διενσείτο καὶ εἶχεν
ἀπόφασιν ἀμετάστρεπτον νὰ μὴ φύγῃ ἂν
μὴ πρῶτον λάβῃ ἀπέναντι τοῦ λογαρια-
σμοῦ μέγα τι ποσὸν τοῖς μετρητοῖς.

Ἄλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ Ἰουδαίων, ἄλλα
δὲ.....

Β'

— Κατὰ φωνή, Μαστροματαθιά, ὅ τι ἐτοι-
μαζόμεν νὰ σου μινύσω, εἶπεν ὁ πρίγ-
κιψ, βλέπων εἰσερχόμενον τὸν Ἰσρα-
λίτην.

— Μεγάλῃ τιμῇ μου εἶνε, ἐκλαμπρό-
τατε, ὅτι συνέπεσε νὰ ἔχωμεν καὶ οἱ δύο
μας τὸ αὐτὸ πρᾶγμα εἰς τὸν νοῦν μας.
Ἦθέλατε νὰ μου μινύσετε, καὶ νὰ ὅπου
καὶ ἐγὼ ἔτυχῃ νὰ ἔλθω. Καὶ νὰ ἰδῆτε μάλ-
ιστα ἕνα παράξενον πρᾶγμα, ἐκλαμπρό-
τατε· ποτέ μου δὲν θὰ ἐτολμούσα νὰ σας
φέρω τὸν λογαριασμόν, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν
εἰξεύρω πῶς ἔτυχῃ νὰ τὸν ἔχω ἐπάνω
μου· μὰ βλέπετε τί σύμπτωσις! Καὶ διὰ
νὰ μὴ θαρρῆτε ὅτι σὰς το λέγω ἔτσι, κυτ-
τάξτε τί σύμπτωσις, ἐκλαμπρότατε!

Καὶ ἐξήγαγε τὸ λαπαρὸν χαρτοφυλάκιόν

του καὶ ἐκ μιᾶς τῶν πτυχῶν αὐτοῦ ἀνέ-
σχευε χαρτίον ῥυπαρὸν, τὸ ὁποῖον ὁ πρίγ-
κιψ οὐδὲ βλέμματος κἂν ἠξίωσε.

— Ἀ! δι' ἐκεῖνα τὰ προκατακλυσμαῖα;

— Αἱ! πρίγκιψ μου, τί νὰ γίνῃ, ἔτσι
τῶχομεν ἡμεῖς, πιδνομεν τὰ παλὰ μας
τὰ κατὰστιχα ὅταν...

— Φθάνουν αἱ μωρολογίαι, Μαστρομα-
ταθιά.

— Ὅρισμός σας, ἐκλαμπρότατε...

— Ἄν το εὔρης, Μαστροματαθιά, τί
σε ἤθελα. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ βάλε εἰς τὸ
χαρτοφυλάκιόν σου αὐτὰ τὰ παληοδιγα-
ρόχαρτα, ἐγὼ δὲν καπνίζω ποτὲ νηστικὸς.
Ἐπειτα καὶ ἡ μελλονυμφὸς μου δὲν ὑπο-
φέρει τὴν ὁσμὴν τοῦ καπνοῦ.

— Ὁ ἐκλαμπρότατος νυμφεύεται;

— Κατὰ τὰ φαινόμενα. Ἀλήθεια, κύρ
Ματαθιά, δὲν μου λές; τὴν κόμισσάν Κε-
σκιπροῦθ τὴν γνωρίζεις;

— Ἀμ' πῶς δὲν τὴν γνωρίζω, ποῦ ἔχει
καὶ ἔχει...

— Καμμιά ἑκατοστὴν ἑκατομμύρια καὶ
ἐλπίδας κληρονομίας. Εἶνε χήρα, ἀλλὰ
νέα ἀκόμη καὶ ζωηρά! Ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ
γαινεν ἀξιόλογα. Εἶνε ὅμως ὀλίγον ἀλλό-
κοτη, καὶ διὰ νὰ τὴν διασκεδάσω εἶμαι
ἡναγκασμένος νὰ ἐφευρίσκω ὄλον καὶ
νέας διασκεδάσεις. Τὸ Σάδδατον μεθαύριον
ἔχει μεγάλῃν συναναστροφὴν καὶ εἶνε
προσκεκλημένη ὅλη ἡ ἀριστοκρατία· θα
εἶνε πράγματι βασιλικὴ ἐορτή, λοιπὸν
ἐσκέφθην, καὶ μου φαίνεται ἀρκετὰ πρω-
τότυπος ἡ ἰδέα μου, καὶ μ' αὐτὸ ὅπου
σχεδιάζω νὰ κάμω, πιστεύω ὅτι θὰ κερδίσω
πλέον τὴν ἀγάπην της καὶ τὴν προτιμή-
σιν της. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέ-
διόν μου ἔχω χρεῖαν ἀπόλυτον τῆς συν-
δρομῆς σου.

— Εἰς τοὺς ὁρίστους σας, ὑπερεκλαμ-
πρότατε.

— Θέλω νὰ μου ἐτοιμάσῃς δύο ἐνδυμα-
σίας· μίαν ἐνδυμασίαν Ἀθιγγάνου ἀρκου-
δάρη καὶ μίαν ἄλλην ἀρκούδας. Καταλαμ-
δάνεις;

— Περίφημα! Ἀλλὰ νὰ τα ἔχω ἐτοιμα

εἰς τρεῖς ἡμέρας εἶνε ὑπεράνθρωπον· καὶ
ἐγὼ δὲν ξεύρω πῶς θὰ τα καταφέρω.
Ἀλλὰ ὅταν θὰ σας τα φέρω τὸ Σάδδατον
δὲν θὰ μοῦ οἰκονομήσετε, ἐκλαμπρότατε,
κάτι τι...

— Ἀπὸ τὰ προκατακλυσμαῖα, κύρ Μα-
ταθιά;

— Μάλιστα, ἐκλαμπρότατε.

— Ἐννοία σου, μὴ σε μέλη, εἶπεν ὁ πρίγ-
κιψ, διὰ μεγαλοπρεποῦς χειρονομίας προ-
πέμπων τὸν ἀπερχόμενον εὐπιστον πι-
στωτήν του.

— Ἐκατὸν ἑκατομμύρια! ἐπιθύρῃζεν ἀπ-
ερχόμενος ὁ πονηρὸς Ἰουδαῖος. Δὲν μου
κακοφαίνεται ὅτι ἐπὶ πᾶσι πάλιν ὀπίσω τὸν
λογαριασμόν. Ἐκατὸν ἑκατομμύρια! αἱ!
κάτι θὰ τοῖμπῃσω καὶ ἐγὼ!... Ἄνοιξεν
ἡ τύχη σου, κατακαίμενε Ματαθιά.

Καὶ τρίβων τὰς χεῖράς του ὑπὸ χαρῆς
καὶ εὐαρεσκείας κατέβη τὴν κλίμακα τῆς
κλίμακος ὡς εἰκόθεν ἐτῶν νέος.

Γ'

— Ὅριστε ἐκλαμπρότατε! εἶδθε εὐχαρι-
στημένος;

— Δὲν εἶνε ἄσχημα μὰ τὸ ναι, Μαστρο-
ματαθιά. Τὸ δέγμα τῆς ἀρκούδας εἶνε
στερεὸν καὶ καλὰ ῥαμμένον; Μὴ τύχη
καὶ σχισθῇ πουθενὰ καὶ...

— Εἶνε στερεώτατα, ἐκλαμπρότατε, ἀπαξ
ἐμδῆκε μέσα κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν σάκκο
πρέπει νὰ εἶνε Σαμψών διὰ νὰ κατορ-
θῶσιν νὰ ἐδγῇ μόνος του.

— Εὖγε λοιπόν.

— Λοιπὸν, ἐκλαμπρότατε, τίποτα λιανὰ
ὅπως εἶπαμε;... Τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ
προκατακλυσμαῖα;...

— Ἐγὼ, Ματαθιά μου, θὰ σου δώσω κάτι
τι ἄλλο πολὺ καλλίτερο. Σοῦ ἔτυχῃ ποτε
νὰ παρευρεθῇς εἰς χορὸν ἀριστοκρατικόν;

— Καὶ ποῦ με δέχονται, ἐκλαμπρότατε;
αὐτοὶ οἱ χοροὶ δὲν εἶνε διὰ τὸν καθένα.

— Λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ ἰδῇς αὐτὸ τὸ
λαμπρότατον θεῖα.

— Κοροϊδεύετε, ἐκλαμπρότατε.

— Θεὸς φυλάξοι! Δὲν παρετήρηδες ὅτι